

A budapesti középtanodáktól megkésett dolgozatok.

a) A budapesti V. ker. kir. kath. főgymnasiumtól:

Az öreg Abdullah kutyái.

Irta: Szini Gyula, VII. o. t.

Az öreg Abdullah mester szegény ember volt és künn lakott Bagdad külvárosában, holmi ütött-kopott fabódében. Nem volt sem selyemköntöse, sem sereg szolgálja, de szíve olyan, mint egy falat kenyér. Soha senkit nem bántott és még a légynek sem ártott.

Történt egyszer, hogy az öreg Abdullah elindult szokott útjára, melyre rendesen egy egész sereg kutya kísérte el. A milyen jó ember volt Abdullah, azonnal ki is vette nagy zsebéből kenyerét és szétoztotta az éhes népség között. És ez így vala mindennap.

Egyszer egy nagyon gazdag úr sok kincsesel, sok tevével és nagy csapat szolganéppel elindult arrafelé, merre az öreg Abdullah lakott. A szűk sikátorokon alig fért keresztül a menet és ordító szerezsen szolgálk loholtak elől, hogy utat nyissanak a hatalmas úr díszes hintájának.

Hát ime egyszer csak kivel találkoznak egy fordulónál? Nem volt más, mint az öreg Abdullah mester, ki csendesen lépdegélt hű kutyái között. Ésre se vette a díszes menetet.

A nagy úr mikoron meglátta az öregot és a csapat ebet, hát rákiáltott haragra gerjedten:

— Pusztulj innen, te vén papucsfoltozó! Nem látod a vak szemekkel, hogy ki van előtted? Te nyomorult kutya!

Az öreg Abdullah nem szólt semmit, megfordult és ment vissza kutyáival, hogy utat nyisson a fényes menetnek.

A hatalmas úr büszkén folytatta útját keresztül a városban, ki a mezőkre, és mikor eltűntek a szemük elől a város érzekupolái és rezes tornyai, csak a messze sivár pusztaság terült el körülük, akkor a gonosz szolgálcsapat reátámadt urára, megölték fiával együtt és kincsein megosztottak. A nap vörösvörös haraggal áldozott le.

Az öreg Abdullah pedig, mikor meghallotta a nagy úr szomorú esetét, szinte megkönnyebbülten sóhajtott fel és megsimogatta bozontos szőrű öreg kutyáit. Miközben így elmélkedett:

— Ime, ezt nevezik az emberek hálának, hogy a kenyéradó gazdájukat megölik. Bezzeg az én kutyáim... bizony megvédenének, nem hogy megölnének.

Mondom néktek, ne az emberek között keressétek a hálát.